

Chương 16

Cách trung tâm nghiên cứu hạt nhân của Ủy ban châu Âu (CERN) hàng trăm cây số, một giọng nói rè rè vang lên từ máy bộ đàm.

- Được rồi, tôi đang ở lối vào.

Người nhân viên kỹ thuật ấn nút trên máy bộ đàm:

- Các anh hãy tìm chiếc camera số 86. Đáng ra nó phải ở góc cuối kia cơ.

Máy bộ đàm câm lặng hồi lâu. Người kỹ thuật viên bắt đầu vã mồ hôi. Cuối cùng thì nó cũng bắt đầu nhận tín hiệu.

- Không thấy máy quay ở đây, - giọng nói ban nãy cất lên. - Tôi nhìn thấy giá treo, nhưng máy thì bị tháo mất rồi.

Người kỹ thuật viên thở hắt ra nặng nề:

- Cám ơn. Chờ chút đã nhé!

Anh thở dài, nhường sự chú ý đến dãy màn hình trước mặt.

Phần lớn khu liên hợp được mở cửa công khai, và những chiếc camera không dây vẫn thỉnh thoảng biến mất, thường là do những kẻ nghịch ngợm ăn trộm về làm kỷ niệm. Nhưng ngay khi camera bị tháo ra khỏi thiết bị, tín hiệu bị mất vì màn hình trở nên trống trơn, song thật kỳ lạ, nhân viên kỹ thuật dán mắt vào thiết bị điều khiển, một hình ảnh trong suốt như pha lê vẫn được camera số 86 truyền về.

Nếu chiếc camera đã bị đánh cắp, anh bắn khoả, tại sao vẫn có tín hiệu nhỉ? Tất nhiên, chỉ còn một lời giải thích. Chiếc camera vẫn nằm trong tổ hợp và có người đã mang nó đặt ở một vị trí khác. Nhưng ai mới được chú? Và để làm gì?

Nghiên cứu màn hình hồi lâu, cuối cùng anh nhắc máy bộ đàm.

- Ở chân cầu thang còn có căn phòng nhỏ nào không? Một cái tủ hay hộc tường nào đó?

Giọng nói đáp lại vẻ hoang mang.

- Không. Sao vậy?

Người kỹ thuật viên nhíu mày:

- Không sao. Cảm ơn sự giúp đỡ của anh! - Anh tắt máy bộ đàm, mím chặt môi.

Xem xét kích cỡ nhỏ bé của chiếc camera không dây, anh biết rằng hình ảnh ghi được ở camera số 86 có thể được chuyển về bất cứ chỗ nào trong phạm vi hệ thống được canh gác cẩn mật - một tổ hợp 32 toà nhà trong bán kính gần một cây số. Đầu mối duy nhất là đường như nó được đặt ở một góc tối. Dĩ nhiên, điều này chẳng giúp ích gì nhiều. Tổ hợp này có vô khối những chỗ tối - hộp kỹ thuật, ống dẫn nhiệt, kho chứa đồ, tủ đựng quần áo, thậm chí cả đường dẫn nước trong hầm ngầm. Phải mất hàng tuần mới xác định được vị trí của camera số 86.

Nhưng đây mới chỉ là vấn đề nhỏ nhất, anh nghĩ. Dù cho khâu xác định lại vị trí có thể gặp nhiều khó khăn, nhưng trước mắt còn có một vấn đề khác trầm trọng hơn nhiều.

Người kỹ thuật viên chăm chú nhìn hình ảnh truyền về từ chiếc camera bị mất tích. Đó là một vật thể bất động, trông lạ hoắc.

Anh quan sát kỹ những ánh chớp nhấp nháy dưới đáy của nó. Dù đã được rèn luyện kỹ càng để đối phó với những tình huống căng thẳng, người lính gác vẫn thấy mạch đập thành thình.

Anh tự nhắc mình không được sợ hãi. Chắc chắn phải có ai giải thích cho sự việc này. Vật thể này trông rất bé nhỏ, chắc không thể gây ra nguy hiểm gì đáng kể. Thế nhưng, sự hiện hữu của nó trong tổ hợp này vẫn là mối rắc rối lớn.

Lại vào đúng ngay hôm nay cơ chứ, anh thầm nghĩ.

An ninh luôn được xem là ưu tiên hàng đầu đối với chỉ huy của anh. Và hôm nay, hơn bất cứ ngày nào khác trong suốt 12 năm qua, an ninh lại càng có tầm quan trọng đặc biệt. Người kỹ thuật viên quan sát vật thể trên màn hình hồi lâu, linh tính mách bảo anh rằng một cơn bão khủng khiếp đang hình thành.

Mồ hôi vã ra như tắm, anh quay số gọi cấp trên.